

Պիտի ըլլայ ոսկեճամուկ՝ բոցանշոյլ,
Նըշնաւոր կերպարանցով եւ պայծառ
կարմիր թեփով. աս լաւագոյնն է, իսկ միւսն
Անագնակերպ ու պղնձ, ու փոր տըղընդեր
Արփառունակ կը քաշքըշէ կը տանի:

Արքաներուն դէմքը ինչպէս կըրկինն է,
կըրկինն է նոյն նըման մարմինը գրոհին.
Ջի են ումանք զագրաթորմի եւ տըգեղ,
Նըման հողոտ եւ փոշիսառնը թուքին.
Ջոր կը թըքնէ չորցած բերանն անցորդին.
Եւ ուրիշներն ոսկեճամանէ՝ փողփողուն,
Նըկարակերտ՝ խայտախարիւ իրանով:
Անըւրագոյնն այս զարմն, ասկէ պիտի դուն
Տարւոյն որոշ կէտին մըգես մեղր անուշ,
Եւ ոչ այնքան անուշ ո՞րքան ծորածոյ,
Որ պիտի՝ յաղթէ տըտիպ համին Բաբոսի:

Բայց երբ պարիքը կը թեւեն կը գրոսնուն
Երկինքն ի վեր թափառական՝ խորխոսներն
Անարգելով, թողլըքնով տուն ու տեղ,
Շըրջէ պարապ խաղէն յողղողդ հողիներն.
Եւ չէ դըժուար. փըրցոր թեւերն արքայից.
Անոնց անշարժ մընալուն՝ ոչ ոք պիտի
Համարձակի բարձըր ճամբայ մը բըսնել
Եւ կամ դըրօշը բանակէն ապշողել:
Թող պարտէզներ քըրքմատեսակ՝ թաղցրաբոյր
Մարդիկներուն անոնց կարգան հըրաւէր,
Եւ գողերու՝ թըռչուններու պահապան
Հէլլեսպոնտեան Պրիպպոսի հովանին
Թող պաշտպանէ գերանդագէն ուրիւր:
Որ դր ունի հոգ ու խնամ այս բաներուն,
Թող երթայ բարձըր լեռներէն բերէ վար
Մոթոր ու շոճ եւ տընկէ չուրջն յարկերուն.
Անվախ՝ ձեռուին կարծըր գործով մաշելէ՝
Ինք խոթէ հողը թող տունկեր բարեբեր
Եւ ցանկալի ցողով զանոնք ոռոգէ:

Եւ յիրաւի աշխատութիւնս լըման մօտ
Առագաստներս ամփոփած եթէ ես
Չըփութայի ցուկը ցամաք շըրջելու,
Երգէի թերեւս թէ ինչ խնամք՝ դարման
Պիտի դրախտները զարգալէր բարեբոյս,
Եւ Պեստոնի վարդենիներն երկաբեր.
Եւ եղբայրներն ինչպէս պիտի ցընծային
Եւ լախուրով փըթթուն ասիքը կանանչ՝
Քառներու շուրս ըմպելով անուշակ.
Եւ ծեղածուռ վարունգն ինչպէս պիտի՝ աճէր
Խոտին մէջ մեծ որովայնով. ու պիտի
Չըլուէի նարգէսն որուն ուշ կու գան
Վարսերը կամ ուռերը գողար կակամթի,
Եւ բաղեղները գունաթափ ու տըմոյն
Եւ ասիերու խանդաղակաթ մըրտենին:

Ջի կը յիշեմ իբրախիմ բարձրաբերձ
Ատարակաց տակ ուր մըթին Գալիսոս
Խարտեաշ գաշտերը կ'ոռոգէ, տեսայ ես
Կիլիկիեցի ծեր մ'որ ունէր կորդ՝ խոպան
Դաշտ մը փողբիկ, զոր չէր կրնար եղներու
Ամուշ ընել յուռթի, եւ չէր յարմար ոչ
Հօտի եւ ոչ ալ Բագոսի նպաստաւոր.
Այլ փուշերուն մէջ կը քաղէր բանջարներ
Յանցառ ու շուրջը շուշաններ ըսիլտակ
Եւ աղանիւծ եւ խաշխաշներ սնընդարար,
Իր աշթին զոյգ արքայական ճոխութեանց.
Եւ տարածամ գիշերով տուն երբ դառնար
Սեղանն անգին խորտիկներով կը դիգէր:
Ինք նախ գարնան վարդ՝ աշնան պտուղ կը քա-
Եւ դառնը մինչ ձըմեռը դեռ կը հերժուր լըէր.
Յուրտէն ժայռերն եւ կը սանձէր սառոյցով
Ջրերուն ընթացքն, ահա արդէն կը խուզէր
Վարսերը գիւրգ յակինթի՝ սաստ կարգալով
Դանդաղ ամրան եւ յապաղկոտ զեփիւռին:
Նոյն ծերունին մեղունիւր գունդագունդ
Ունէր պարեր, եւ խորխոսներն երբ ճընչէր
Կը կըթէր մեղըր փըրքարդէզ: Թըմբիներ
Ունէր՝ առատ շոճի, եւ ծառը բերրի
Աշնան այնքան ունէր հասուն պըտուղներ
Որքան կը կրէր նոր ծաղկելուն: Ան կարգով
Տեղափոխեց նաեւ զառամ կընձնիներ,
Կարծըր տանձին, կոկաններն չորաբեր,
Ջուարթ գինեբուրաց հովանաւոր եւ սօսին:

Բայց ես ասոնք գանց կ'ընեմ հոս՝ արգիլուած
Անագորոյն սահմաններու մէջ՝ թողլով
Ուրիշներու հոգն անոնց վրայ խօսելու:

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԲԻԿԵԱՆ

Շարունակելի

ՅՈՐԵՆԻ ԵՐԳԵՐ

« ՄԵՍԿՈՒԱՆՆԵՐ » ԵԱՐԳԵՐ

ՔԱՂԶԱՆ

▽

Հարսերն են գիւղին, ու քաղհան կ'ընեն,
Դաշտերուն վըրայ կեանքի ծով մը կայ.
Ջեփիւռն է գինով անոնց երգերէն,
Աղուոր լուսընկայ,

Արծաթէ ճըրմգ, ո՞վ է քեզ վառեր
Ամէն երգիքի ու ծառի վըրայ,

Արծաթ կը հոսին հնչուն աղբիւրներ. —
Քաղցրիկ լուսընկայ...

Հինայ մատներով հարսերն են գիւղին,
Դաշտերուն վերայ սիրոյ ծով մը կայ,
Քաղհանի երգէն իրենք կ'օրօրօւին.
Աղուո՛ր լուսընկայ,

Արծաթէ ճրրագ, քեզ ո՛վ է մոռցեր
Ամէն աղբիւրի և լիճի վերայ,
Արծաթ կը հնչեն դալար եղէգներ.
Մ'եղբրիկ լուսընկայ...

Հարսնիւրէն ելած քաղհան է կ'ընեն,
Դաշտերուն վերայ բուրմունքի ծով կայ.
Վարդավառն է մեր կարմիր վարդերէն,
Աղուո՛ր լուսընկայ,

Արծաթէ ճրրագ, քեզ ո՛վ է դըրեր
Ամէն աղբիւրի ու քարի վերայ.
Արծաթ կը հնչեն հնչուն սըրինգներ,
Շողիկ լուսընկայ...

«Քաղհան, քաղհան է» կ'երգեն, կ'օրօ-
րօւին, [րուին,
Դաշտերուն վերայ լոյսի ծով մը կայ.
Ալ մըրափեր է սիրտը զեփիւտին,
Աղուո՛ր լուսընկայ.

Քրքո՛ւմ է ծաղկեր ամէն երդիքի,
Ամէն աղբիւրի ու ծառի վերայ,
Դաշտերէն գիւղակ ճամբան է ոսկի,
Մ'արո՛գ լուսընկայ,
Շողիկ լուսընկայ...

ԱՐՄԵՆ — ԵՐԿԱՅ

ԱՅԼԵԼԱՅԻՔ

ՄԿՐՏՈՒԹԵԱՆ ՌԻՂԻՂ ԳԱՂԱՓԱՐԸ

«ԴԻՏԱՐԱՆ»-ի մէկ յօդուածի միջոցով

=====

(Շար. տես Բազմալիզա էջ 248)

Ե. — Գալթակցիք է յօդուածագիրն
ընդհանուր քրիստոնէից այն սովորութեան
դէմ, որ փոքր մանուկները կը մկրտեն.
«Ս. Գրոց մէջ ո՛չ մէկ քան, կ'ըսէ նա (էջ
389), կը վստիւրացնէ մանուկներու մկրտու-
թիւնը», և, «Ս. Գրոց մէջ մկրտութեան
արարողութիւնը միայն հաստատեցանքն է»:

Պատասխան 1. — Ճիշտ է որ Նոր
Կտակարանի մէջ, բացայայտ՝ կամ լաւ
ևս նշանական կերպով ոչ մէկ տեղ կայ,
թէ Մանուկները մկրտեցէք. բայց չէ՞ որ
շատ բաներու մէջ — ինչպէս քիչ առաջ
ըսի — Ս. Գրոց լռելիայն իմաստը, ուղիղ
տրամաբանութիւնն ու Հարց Աւանդու-
թիւնը, մեզի կրնան լոյս ընծայել: Արդ
տեսնենք թէ ասոնք ինչ կ'ըսեն:

Գիտենք նախ որ մանուկներն ևս ճշ-
մարտապէս մարդ են, և իբրև մարդ՝ իրա-
ւունքի ենթակայ, և «Ես» ունեցող: Գի-
տենք դարձեալ որ Քրիստոս եկաւ որպէս
զի զմարդ (մարդկային բնութիւնը) փրկէ.
ուրեմն մանուկներն ալ այս փրկութեան
մասնակից են, անոր իրաւունք ունին.
բայց — ինչպէս վերը տեսանք — ասանք
մկրտութեան, ո՛չ ոք «կարէ մտաւել, տե-
սանել զարքայութիւն Աստուծոյ». Յով. Գ.
1-9»: Ուրեմն՝ մանկանց ալ «սարստ է
ծնանել վերստին»:

Պատասխան 2. — Դարձեալ Յիսուսի
հրամանն այնքան ընդարձակ է՝ որ բնաւ
չի մերժեր մանուկներն, այլ մանաւանդ կը
բովանդակէ զանոնք. «Երթայք, կ'ըսէ
Նա (Մարկ. Ժ. 9. 15-7), Երթայք յաշ-
խարհ ամենայն, և քարոզեցէք զաւետա-
րանն ամենայն արարածոց: Որ հաւատայ
և մկրտեցիք են»: